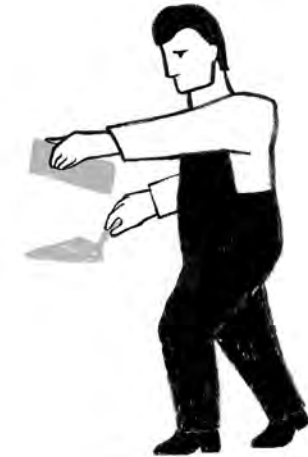

Seminari Estat de Pau

CONSTRUIR UN ESTAT SEGUR I EN PAU

Com enfocar la seguretat i la defensa
en un nou estat d'Europa

INSTITUT
CATALÀ
INTERNACIONAL

PER LA PAU

#18

Aquest llibre ha estat editat en PDF i ePub seguint criteris de sostenibilitat.

Els llibres de la col·lecció «Eines de Pau, Seguretat i Justícia» volen ser, sobretot, un suport útil per a les persones que, amb diferents graus d'implicació, se senten compromeses amb el treball per a la pau. Amb aquesta col·lecció volem posar a l'abast del públic llibres curts, clars i pràctics, llibres que proporcionin tant una visió crítica de les relacions internacionals i els conflictes en el món actual com orientacions i guies per a l'activisme en favor de la pau i la justícia; tot un repte que esperem assolir posant a mans dels lectors i les lectores les traduccions d'obres de reconeguda qualitat i també de producció pròpia.

Aquesta col·lecció està codirigida per Tica Font, Rafael Grasa i Elena Grau.

© Seminari Estat de Pau, 2016

© Institut Català Internacional per la Pau, 2016

Autors: participants al seminari Estat de Pau

Disseny gràfic: Arianne Faber

© Il·lustració de la coberta: Arianne Faber

Realització editorial: líniazero edicions

Col·lecció «Eines de Pau, Seguretat i Justícia»

Institut Català Internacional per la Pau

C. Tapineria, 10, 3a planta

08002 Barcelona

www.icip.cat

Dipòsit legal: B

Aquesta obra està sota una llicència Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya de Creative Commons. Per veure'n una còpia visiteu:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/>.

Es permet la còpia, distribució i reproducció d'aquesta obra sempre que sigui sense ànim de lucre, se n'acrediti l'autoria i es mantingui la nota de llicència.

Participants del seminari Estat de Pau

Grup permanent:

Jordi Armadans, director de FundiPau

Pepe Beúnza, objector de consciència (1971). Col·lectiu Pau i Treva

Núria Breu, del grup Gent de Pau i del Col·lectiu Pau i Treva

Joan Contijoch, demòtic antimilitarista. Col·lectiu Pau i Treva

Lluís Fenollosa, pacifista, del Consell de Nova – Innovació Social

Santi Martí, economista, objector del 77, del Consell de Nova – Innovació Social

Xavier Masllorens, membre de FundiPau

Martí Olivella, objector (1975) i president de Nova – Innovació Social

Àlvar Roda, Fundació Universitat de la Pau de Sant Cugat (Unipau)

Maria Gabriela Serra, FundiPau, Centre Delàs d'Estudis per la Pau i activista

Antoni Soler, president de FundiPau

Lluís Sobrevia, objector de consciència (1977). Col·lectiu Pau i Treva

Altres participants:

Alfons Banda, coordinador del Comitè Internacional de FundiPau (†)

Felip Daza, codirector de NOVACT – Institut Internacional per l'Acció Noviolenta

Josep Lluís Gordillo, del Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Jaume Llansó, insubmís i emprenedor

Pere Ortega, president del Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Jordi Quintana, objector, professor de la Universitat de Barcelona

Amadeu Recasens, expert en matèria de seguretat i policia

Fèlix Saltor, aprenent de noviolent

Jordi Urgell, investigador per la pau, president del Consell Català de Foment de la Pau

Eduard Vinyamata, conflictològ i director del Campus per la Pau (UOC)

Jesús Viñas, objector de consciència (1975), inspector d'Educació

SUMARI

Prefaci	9
1. Catalunya, nació de pau	11
2. Riscos, perills i amenaces	15
Riscos, perills i amenaces afrontats tradicionalment pels exèrcits	16
Altres riscos, perills i amenaces per a la seguretat	25
3. Síntesi de les idees exposades	33
4. La protecció, la seguretat i la defensa en el país que volem	37
Amenaces per a la seguretat de Catalunya	37
Seguretat humana vs. seguretat armada	40
Exèrcit sí, exèrcit no	46
Contribució de Catalunya a la seguretat internacional	49
La seguretat nacional en el moment de la independència	52
Sistemes de seguretat i defensa no militars	55
5. Un altre model de seguretat i defensa es possible i necessari	59
6. Proposta constitucional per a una República de pau	67

7. Conclusió: El llibre en vuit tesis _____	71
1. Dret a la seguretat _____	71
2. Models de seguretat _____	71
3. Àmbits de la seguretat _____	72
4. Riscos, perills i amenaces _____	73
5. Prescindir dels exèrcits. Crítica de la seguretat armada _____	74
6. Aposta pel model de seguretat humana _____	76
7. Proposta constitucional _____	80
8. Oportunitat i responsabilitat històriques _____	80
Annexos _____	83
1. Pistes per a una defensa civil no violenta _____	83
2. Idees clau sobre la defensa civil no violenta _____	88
3. Servei Civil per a la pau _____	94
4. Arguments per a un nou model de seguretat humana _____	101
5. Manifest "Catalunya per la seguretat humana i la pau" _____	104

Prefaci

Presentem un seguit de documents elaborats pel seminari Estat de Pau, hereu del col·lectiu Pau i Treva, nascut el setembre del 2012 per donar resposta a les inquietuds dels moviments socials catalans davant un procés sobiranista que volia ser radical en els plantejaments, però profundament pacífic i democràtic en les formes.

Amb aquest treball de tres anys llargs de reunions, per part de moltes persones de l'àmbit de la pau de diverses entitats i col·lectius de Catalunya, hem pretès posar en comú reflexions i idees fins a trobar una formulació comuna per als conceptes debatuts. Ara els presentem en forma de llibre per generar debat públic sobre un assumpte –la seguretat i la defensa de qualsevol país democràtic– que considerem cabdal.

Com qualsevol recopilació de documents consecutius, el llibre presenta repeticions d'idees i conceptes. Tot i que hem eliminat una part d'aquestes reiteracions, hem preferit deixar-ne algunes perquè es pugui veure l'evolució del pensament del grup de treball i, alhora, facilitar l'argumentació dels plantejaments dels autors.

Alguns textos han sofert, també, petits canvis per donar coherència al conjunt de l'obra. Podeu trobar els documents originals al web www.estatdepau.cat. Per contactar amb els membres del seminari (citats al final del llibre) podeu escriure a: informacio@estatdepau.cat

Aquest llibre pretén ser una contribució al diàleg social sobre la seguretat i la defensa dels estats i, en aquest sentit, vol donar arguments perquè, tant els estats existents com els de nova creació, com pot esdevenir Catalunya en un futur, abordin els conflictes des d'una perspectiva no militar i abandonin la defensa armada com a pilar de la seguretat.

1. Catalunya, nació de pau

Tots els estats en l'Europa del segle XXI poden i s'han de plantejar un nou sistema de seguretat i defensa que faci front a la complexitat de riscos, perills i amenaces que els afecten. Quan Catalunya esdevingui un nou estat tindrà una oportunitat històrica per plantejar un nou model, que serveixi, fins i tot, de referent per a altres estats de l'entorn.

Avui som una nació oberta al món, amb esperit constructiu i tarannà pacífic i dialogant a favor de l'entesa i l'harmonia entre els pobles. Això s'ha palesat sovint de maneres diferents, en molts diversos àmbits i, també, en pronunciaments institucionals del nostre Parlament, o en les paraules de Pau Casals en el marc de les Nacions Unides, l'any 1971, en què reafirmava la seva identitat catalana i la de Catalunya com a nació de pau.

Aquests trets de la identitat catalana ja es manifestaven en temps medievals, en realitats com Pau i Treva, el Consolat de Mar, les Constitucions o les Corts Catalanes. En les darreres dècades, s'han mantingut en la lluita no violenta de l'Assemblea de Catalunya i de la Marxa de la Llibertat, inspirades, entre d'altres, per Lluís M. Xirinacs. En els nostres dies, s'han expressat en multitudinàries mobilitzacions pacífiques, com: Volem l'Estatut del 1977, la Campanya del No a l'OTAN en el Referèndum del 1986 (en el qual Catalunya va dir no, majoritàriament), Aturem la Guerra de l'Iraq del 2003, pel Dret a Decidir del 2006-2007, contra la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut del 2010, o els centenars de consultes sobre la independència dels anys 2009-2011. El poble català ha preservat la seva identitat, tot descartant la violència per a la seva afirmació nacional i mostrant respecte cap a altres pobles, cultures, llengües i identitats.

El valor del diàleg i la cooperació

La convivència, el respecte, el diàleg i la cooperació són valors vigents i compartits, majoritàriament i de manera molt transversal, per l'actual societat catalana, com ho mostra l'esperit democràtic, pacífic, cívic i no-violent de la manifestació de l'11 de Setembre del 2012 i les successives i multitudinàries manifestacions per la independència dels anys posteriors, històriques no només per la seva magnitud, sinó també pel seu desenvolupament modèlic, per la seva claredat en la reivindicació a favor de Catalunya i en contra de ningú.

El procés de recuperar i exercir la nostra sobirania s'ha de fer amb els valors del diàleg i de la cooperació, bases d'una cultura de pau, que Catalunya té com a propis. Els mitjans que emprem per assolir aquest objectiu no poden contradir aquests valors que prefiguren els fonaments i les característiques del nou estat.

El Parlament de Catalunya proclamava l'any 2003:

Cal impulsar una nova cultura de pau, basada en l'abolició de la guerra i en el compromís d'arribar a acords pacífics que solucionin els conflictes; la pràctica de la noviolència; la promoció dels drets humans; el respecte dels drets dels infants; la promoció del desenvolupament econòmic i social sostenible; la reducció dels desequilibris econòmics i socials fins a eradicar la pobresa; la construcció de la seguretat global i el desarmament progressiu; l'esforç per a protegir el medi natural de les generacions presents i futures; el respecte i el foment de la igualtat de drets i oportunitats de les dones i els homes; i l'eliminació de les formes de racisme, xenofòbia i dels actes d'intolerància.

Els ciutadans de Catalunya s'han manifestat molt sovint a favor de la pau i la solidaritat internacionals. Des d'expressions de la solidaritat concretes en molts conflictes i crisis, fins a la pràctica d'opcions per a la pau, com l'objecció de consciència al servei militar, la insubmissió o l'objecció fiscal, entre altres. En aquest sentit, Catalunya es vol sumar als països impulsors i capdavanters de noves polítiques que ajudin a construir una societat en pau

i es vol comprometre a col·laborar positivament en el repte de substituir la cultura de la violència per la cultura de la pau. (De la Llei 21/2003, de 4 de juliol, de foment de pau)

Plenament d'acord amb aquesta manifestació del Parlament de Catalunya, en el sentit d'impulsar una nova cultura de pau, fem públic aquest document proposta, per tal que orienti les múltiples i transcendents decisions que caldrà prendre en un futur immediat, si el poble de Catalunya decideix avançar cap a un estat independent.

Un nou concepte de seguretat

Les persones tenen dret a la seguretat i a la pau, i els estats tenen el deure de garantir la seguretat dels seus ciutadans i el de cooperar amb els altres estats per a la pau internacional. Les persones se senten segures quan estan lliures de por, protegides d'amenaques contra la seva vida, assistides en les seves necessitats bàsiques (habitatge, salut, educació, pensions, renda bàsica garantida...), quan els seus drets i les seves llibertats són degudament reconeguts i promoguts, i quan el seu exercici està garantit eficaçment.

En coherència amb tot això, el concepte de la seguretat humana estableix que l'objecte de protecció són les persones i no l'estat, que és l'eina per garantir-la. Aquest nou concepte, que el Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD) va relacionar per primer cop el 1994 amb la necessitat d'un desenvolupament real dels pobles, vol donar resposta a un concepte fallit de «seguretat nacional» que, durant segles, ha construït tot un entramat militar industrial i una doctrina de defensa armada que no ha estat capaç de resoldre de manera eficaç les principals amenaces per a la ciutadania, malgrat les inimaginables cotes de destrucció i de mort que la humanitat ha patit.

Catalunya, des del moment que es projecta com a nou estat, ha d'op-
tar de manera decidida per la seguretat humana, la pau i la cooperació internacional, per atendre les necessitats i la seguretat de les persones. Garantir la defensa de les persones i del país no pressuposa, necessàri-

ament, dotar-se d'estructures arcaiques pròpies de segles passats. Seria un greu error vincular la seguretat a la creació d'un nou exèrcit o a l'enfortiment d'exèrcits ja existents. La història mostra que els exèrcits han generat moltes desgràcies, inseguretat i malbaratament de recursos.

Volem un estat fonamentat en els valors de la cultura de pau: democràcia, justícia social, solidaritat, inclusió, diàleg..., que cerqui la dignitat, el benestar i la felicitat humanes.

Potencialitat de la cultura de pau a Catalunya

Catalunya, igual que altres països de la Unió Europea que han sofert guerres civils, ocupació o repressió sistematitzada, ha desenvolupat una cultura política a favor de la pau i de resistència no violenta per evitar tornar a patir-ne les conseqüències. Aquest tarannà ha cristal·litzat en moviments d'objecció de consciència i d'insubmissió –que van acabar amb el servei militar obligatori–, en lluites antimilitaristes, en protestes socials i en altres iniciatives de treball per a la pau.

També en l'àmbit institucional Catalunya ha desenvolupat un marc legal per promoure la pau (la Llei del foment de la pau de 2005) i ha creat estructures innovadores a Europa, com el Consell Català de Foment de la Pau, l'Oficina de Promoció de Pau i Drets Humans i l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP).

Una part de la societat catalana s'ha organitzat entorn de les organitzacions de pau, d'una banda, i de diversos centres de formació i d'investigació, per l'altra, que han desenvolupat tasques de formació continuada, de foment de la participació ciutadana en processos de pau i de governabilitat, de promoció dels drets humans, de creació de xarxes d'intercanvi d'informació amb organitzacions d'arreu del món, etc. amb una aportació molt rellevant. A més, la presència en organismes internacionals de persones catalanes expertes en matèria de relacions internacionals, cooperació, administració internacional, diplomàcia pública, drets humans i construcció de la pau també aporta un potencial important a l'hora d'influir positivament en l'escena global.

2. Riscos, perills i amenaces

La seguretat d'una societat es basa a prevenir, evitar i, arribat el cas, fer front a les diferents violències que pot patir la població per part d'agents interns o externs que no respectin el consens social establert com a regla de convivència.

Un estat democràtic té l'obligació de protegir la població dels riscos, els perills i les amenaces que poden afectar-la i, per tant, ha de protegir les infraestructures, el territori, els serveis bàsics i estratègics, el sistema d'ordenament polític, social i cultural, democràticament acordat. Per això es dota de diversos instruments de seguretat interior: departaments d'informació i diversos cossos que, armats o no, haurien de vetllar per la seguretat i la tranquil·litat de les persones.

Els estats tradicionalment s'han dotat d'exèrcits, la funció històrica dels quals és, teòricament, la defensa armada del territori i de la seva població en el cas d'un atac exterior. Els exèrcits també intervenen en conflictes externs, sovint a causa dels compromisos contrets amb organismes internacionals o amb aliances que tenen interessos particulars. I, en casos molt concrets, els exèrcits participen en accions contra els efectes de catàstrofes de diversa naturalesa. Però, en realitat, moltes vegades els exèrcits també han servit per reprimir les revoltes interiors o per afavorir determinades opcions polítiques.

Riscos, perills i amenaces afrontats tradicionalment pels exèrcits

Repassem breument les amenaces que avui ens afecten, la protecció de les quals els estats han assignat, majoritàriament, als exèrcits.

La seguretat del territori

En el marc de l'Europa occidental i mediterrània, i donada la ubicació geoestratègica de Catalunya, no es percep en cap dels nostres veïns, ni en el nostre entorn –amb els quals tenim llaços d'amistat i cooperació– cap perill o amenaça d'atac o invasió que justifiqui tenir un exèrcit. A més, el marc de la Unió Europea impedeix, a la pràctica, l'esclat de conflictes armats entre països membres.

Per tant, pot semblar suficient disposar d'uns cossos de seguretat interna reestructurats i amb nous valors, convenientment preparats i ben dotats amb equipaments adequats tant per a la protecció civil com per al control de fronteres i tasques de defensa preventiva. Ara bé, les circumstàncies poden canviar i, en un món violent i imprevisible, Catalunya com qualsevol poble, té el dret i la necessitat de protecció i seguretat, disposant d'un sistema de defensa i seguretat que, segons el nostre parer, ha de ser més adient, viable i eficient que el que ofereixen els exèrcits.

El nostre lloc en el món i en l'Europa contemporània, és a dir, la nostra contribució específica, ha de ser la d'experimentar i difondre un model de societat sense exèrcit, amb el mínim recurs a la utilització de la força en conflictes violents, tant interns com externs. Ara tenim l'oportunitat de ser un país que posi a punt un sistema de protecció i defensa civils que compti amb la població i amb les seves institucions, inspirat en diverses experiències de resistència civil del segle XX (vegeu «Annex 2»).

Tenim l'oportunitat històrica de començar a crear un sistema de seguretat i defensa, eficient i innovador, basat en la força de la novio-

lència, format conjuntament per voluntaris i professionals, amb bon coneixement teòric i pràctic, enquadrats en un cos de protecció i defensa civils, per intervenir en la seguretat i l'estabilitat interior, fonamentat en un poble motivat per defensar la seva cultura i el seu país (vegeu «Annex 1» i «Annex 2»).

El crim organitzat i el narcotràfic

Aquests són perills i amenaces reals que afecten la vida de moltes persones. Una agència d'informació i anàlisi de riscos, un servei d'intel·ligència, uns cossos de seguretat i una justícia ben organitzats i eficients, són la resposta més adequada per fer front a aquestes realitats.

Tanmateix, sense un tractament integral de les causes i dels efectes legals, econòmics, psicològics, tant dels malfactors com de les víctimes, les mesures només repressives difícilment poden aconseguir l'eradicació del crim organitzat i el narcotràfic.

Per fer-ho, caldrà prendre mesures com regular el comerç de les substàncies que creen addicció, aplicar iniciatives anticorrupció i en contra del diner negre amb un sistema monetari transparent que redueixi l'efectiu, prevenir la delinqüència juvenil tot evitant l'exclusió social i replantejant radicalment el sistema penitenciari... i evitar que la corrupció o els interessos dels mateixos governants facilitin la implantació de màfies internacionals i negocis bruts. També caldrà tenir nous sistemes penitenciaris basats en la justícia restaurativa i en models per reintegrar de manera eficaç els delinqüents i evitar, així, nous crims i reincidències.

El terrorisme

Es tracta d'una amenaça que està sobredimensionada en l'agenda política i mediàtica, sobretot pel seu efecte immediat i paralitzant, ja que provoca moltes menys víctimes que altres perills i amenaces que estem analitzant, però aconsegueix el seu objectiu de crear por, terror, sobre la ciutadania. Sabem que hi ha grups armats que fan actes terroristes per donar visibilitat a la seva causa, i que, per moltes raons que donin, sempre són

injustificables. Són atacs que reforcen els aparells repressius de l'estat i tendeixen a destruir les llibertats i els drets ciutadans.

En qualsevol cas els exèrcits no són l'instrument adequat per fer front a actes terroristes. Precisament, els atacs són realitzats per grups que actuen en la clandestinitat, i la realitat demostra que un exèrcit no té cap possibilitat de neutralitzar-los. En aquest sentit la resposta ha de ser semblant a la del crim organitzat i el narcotràfic: una agència d'informació, la coordinació internacional, uns cossos de seguretat i una justícia ben organitzats i eficients, per tal de fer front al terrorisme.

Tanmateix, sense un tractament integral de les causes i dels efectes (legals, econòmics, de política exterior, psicològics, tant dels malfactors com de les víctimes), les mesures només repressives difícilment poden aconseguir l'eradicació del terrorisme. Cal buscar solucions justes als conflictes existents en el món, que sovint serveixen d'excusa per a atacs terroristes d'aquells que no tenen exèrcits regulars. I, en sentit contrari, no s'han d'emprendre o col·laborar en accions bèl·liques que poden generar una espiral de violència i possibles venjances contra la població del país atacant.

Els conflictes armats

De conflictes, n'hi ha i n'hi haurà. La seva conversió en conflictes armats molt sovint és la dramàtica conseqüència dels interessos i de les polítiques geoestratègiques adoptades per les potències mundials o per alguns estats concrets. I, d'una manera o altra, en un món globalitzat, ens afecten encara que no siguin amenaces directes.

L'esclat de conflictes armats genera un seguit de conseqüències que poden acabar esdevenint una amenaça directa o indirecta per a regions o col·lectius que no estiguin involucrats directament en les causes o la dinàmica del conflicte armat en qüestió. Alguns dels fenòmens normalment vinculats als conflictes armats –i que superen les fronteres estrictes de la regió en què tenen lloc– són el flux massiu de persones que fugen del seu país, la desestabilització política d'algunes regions, el comerç il·legal

d'armes, l'extensió d'accions bèl·liques des de l'epicentre del conflicte envers regions veïnes o properes, el tràfic mafiós de persones, la politització de diàspores i comunitats a l'exili que volen jugar un rol en el conflicte que s'esdevé al seu país d'origen o bé els atacs o atemptats contra objectius (civils, militars o d'infraestructures) de països que participen en un conflicte armat.

D'altra banda, en aquells casos en què determinats governs sí que tenen una intervenció decisiva en un escenari bèl·lic aliè, també caldria considerar com un risc envers la població l'enorme quantitat de recursos de tot tipus que s'hi inverteixen, en detriment de la satisfacció de necessitats més importants o urgents de la ciutadania. Tot i que per a la majoria d'estats del món la probabilitat d'intervenció en tercers països és empíricament baixa, la simple possibilitat que aquesta intervenció es pugui produir i la necessitat d'estar preparats per dur-la a terme en qualsevol moment i circumstància es fa servir com a justificació en bona mesura, de l'enorme despesa militar de molts països que no pateixen un conflicte armat o una invasió militar, i que tenen un escàs risc de patir-ne. En aquest sentit, cal advertir contra els efectes perversos d'organismes internacionals o governs que utilitzen la presumpta i eventual necessitat d'intervenir militarment en determinats contextos per tal d'exigir esforços pressupostaris constants i absolutament desproporcionats per mantenir actives, preparades i modernitzades les capacitats bèl·liques. I per mantenir actiu el negoci de les armes

Les Nacions Unides i altres organismes internacionals –Organització per la Seguretat i la Cooperació Europea (OSCE), Unió Europea, Associació de Nacions del Sud-est Asiàtic (ASEAN)...– haurien de reforçar els Centres de Prevenció i Resolució de Conflictes i dotar-se de recursos suficients per alertar, evitar, resoldre, apaivagar o reduir l'impacte de la violència armada.

La millor contribució a favor de la pau i de la seguretat mundial no pot estar fonamentada en cap estat –i menys en el cas d'un nou petit estat– en una força militar pròpia, que forçosament serà limitada, sinó en

l'aportació de les seves capacitats en el manteniment de la pau, la reconstrucció i la reconciliació de les societats afectades per la guerra.

Els conflictes armats han de trobar solució en un organisme mundial, amb un cos de seguretat i pacificació propi, no cedit ni controlat pels estats, per implementar la pau. A més, les intervencions de forces de pau noviolentes en conflictes internacionals es poden potenciar amb la creació d'un servei civil de pau, amb múltiples funcions complementàries a la diplomàcia, com una aportació innovadora d'un país que no vol recórrer a la guerra per resoldre els conflictes.¹

El model d'acció exterior per a la pau i la seguretat mundial pot inspirar i animar altres països militaritzats a canviar el seu model de defensa, especialment aquells països amb armes de destrucció massiva, químiques, proliferació d'armes lleugeres o amb produccions elevades d'armament.

Un nou tipus d'estat europeu contribuirà a l'estabilitat internacional amb professionals en la gestió de crisi, prevenció i resolució de conflictes i rehabilitació postconflicte. Aquest esforç haurà d'anar acompanyat de recursos financers per la cooperació multilateral, amb especial atenció a les organitzacions de la societat civil catalana que lluiten contra els problemes estructurals de la pobresa, els mercats especulatiu i les seves conseqüències (violència, terrorisme, corrupció). Es podrà demostrar, així, que es pot contribuir a l'estabilitat internacional d'una altra manera.

Catalunya ha de signar, aplicar i potenciar l'aplicació dels tractats internacionals. Per tal de donar compliment a la Convenció de les Nacions Unides contra la Tortura, la nova llei del Síndic de Greuges de Catalunya li ha reconegut la competència de ser considerat l'autoritat catalana de prevenció de la tortura i de les penes o dels tractes cruels, inhumans o degradants.

1. Vegeu: www.nonviolentpeaceforce.org; www.pbi-ee.org; http://icip.gencat.cat/web/content/continguts/publicacions/documents_i_informes/arxiu/icip_documento_1_01_2010.pdf

La pertinença a l'Aliança Atlàntica (OTAN)

Des del seu naixement aquesta Aliança és una força multinacional armada que defensa els interessos dels Estats Units i dels seus aliats. A més, l'OTAN va decidir el 1999 poder atacar unilateralment qualsevol país sense mandat de les Nacions Unides. Les seves intervencions poden suscitar respostes contra les poblacions dels països membres.

Per tant, la pertinença a l'OTAN constitueix un risc en si mateix. El més prudent serà no participar en aquestes aliances armades i teixir noves aliances amb països que vulguin intervenir en els conflictes internacionals donant suport a una refundació de les Nacions Unides i del Consell de Seguretat que permeti la creació de cossos de seguretat de nova concepció (cascs blaus) propis i no cedits pels estats, com fins ara.

El compromís solidari i l'aportació de recursos per a la preservació de la seguretat col·lectiva i la promoció de la pau de caràcter internacional no s'ha de fer donant suport a les polítiques de l'OTAN o a l'actual política europea de seguretat i defensa, amb un increment de l'escalada de capacitats militars i armamentistes, que és el que demanda contínuament l'OTAN, sinó a partir de les nostres opcions de país per la democràcia, la seguretat humana i la cultura de pau.

Serà coherent i beneficiós que els recursos que Catalunya esmerci a la seguretat europea i a la consolidació de la pau internacional siguin destinats, per exemple, a:

- La creació i el manteniment de centres de recerca sobre prevenció i transformació de conflictes violents.
- Actuacions de mediació i acció diplomàtica en múltiples àmbits; en processos de negociació de pau i de resolució de conflictes violents i d'intervenció postconflicte.
- La promoció i l'aplicació dels drets humans i la protecció dels seus defensors en països amb conflictes socials violents.
- La creació i el manteniment d'un servei civil català de pau per intervenir en missions de pau internacional en països en postconflicte,